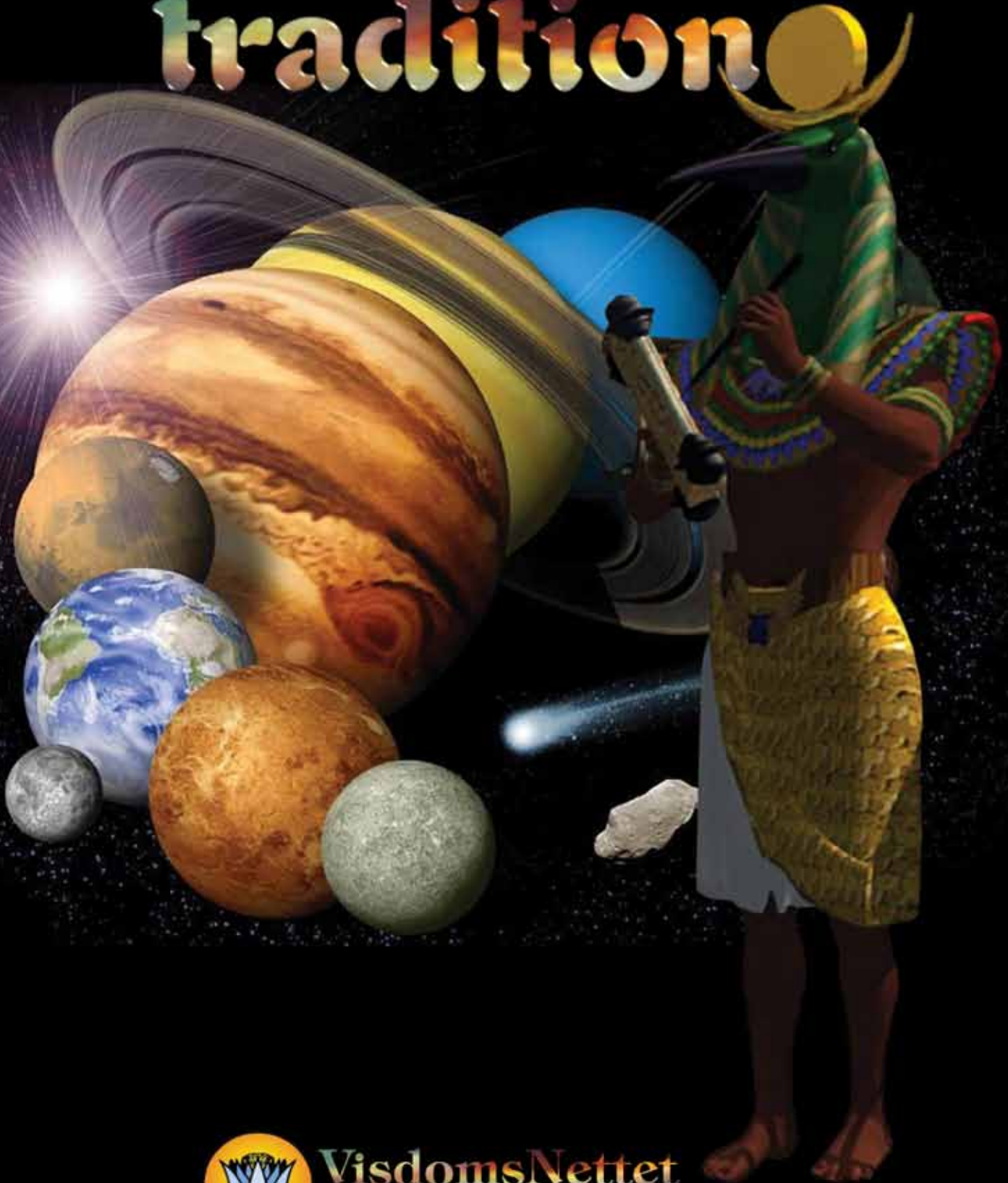

Rosemary Clark

Hermetisk tradition

VisionsNettet

www.visionsnettet.dk

HERMETISK TRADITION

Rosemary Clark

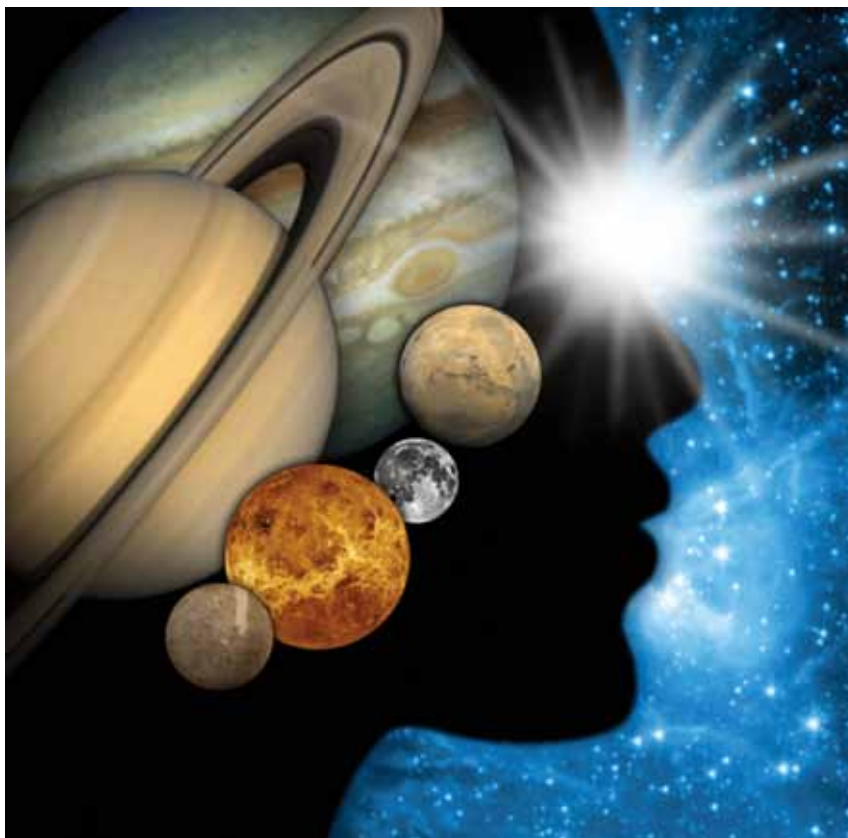

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

Hermetisk tradition

Af Rosemary Clark
Fra *The Sacred Tradition of Ancient Egypt*

(Oversættelse Thora Lund Mollerup & Erik Ansvang)

Associativ tænkning

Meget af den hermetiske filosofi, man kan studere, er mangelfuld. Alligevel udgør det, der har overlevet til nutiden, et meget værdifuldt aspekt af den hellige videnskab. Det meste af materialet er baseret på de gamle egypteres tænkemåde: *Associativ tænkning*. Associativ tænkning er et enestående værktøj til åndelig udvikling, og analogier og symboler var hierofanternes vigtigste pædagogiske hjælpemiddel i de egyptiske mysterieskoler.

Læren om former

Man ved, at den hermetiske filosofi – som primært stammer fra det gamle Egypten – er blevet suppleret med mange platoniske idéer, men ifølge forskerne er de platoniske tanker også baseret på den egyptiske kosmologi. Platon fokuserede på selvdisciplin, og den kunne man først og fremmest opnå i kraft af viden og indsigt. Han mente, at hukommelsen var nært forbundet med evnen til at til egne sig viden. Den hermetiske lære og platonikerne betragtede menneskets medfødte bevidsthed på samme måde, for de var enige om, at oprindelsen til menneskets bevidsthed var visdom, og at mennesket kan genskabe kontakten til denne visdom ved at skabe balance mellem tanker og følelser. Denne filosofi kaldes også "*læren om former*" – et koncept, der indebærer, at den fysiske verden er det ydre materielle og synlige udtryk for en indre immateriel verdens

usynlige principper. Ligesom Neteru – gudernes verden – kan dette immaterielle rige kun erfares via de former, som principperne har antaget i "tilsynkomstens verden" – det fysiske liv.

Plotin

Plotins Enneader

Platons filosofi blev yderligere formuleret og uddybet af neoplatonikerne i 3. årh. e.Kr. Filosofien blev fortolket af den veltalende græske filosof Plotin (ca. 205-270 e.Kr.) – en lærd, som var født af romerske forældre i Lykopolis i Nilens delta. Han var nyplatonismens ledende skikkelse, og hans viden om græsk-romersk magi og metafysik blev formuleret i en doktrin, som han beskrev i sine *Enneader*. Her forklarer han, at sjælen husker sin oprindelige enhed med de immaterielle principper, og at den kan vende tilbage til denne kilde gennem viden om udstrømningen fra og niveauerne i de immaterielle verdener.

Disse indre regioner blev indarbejdet i et komplekst system, der afspejlede de almenforståelige billeder af religiøs tro på Plotins tid. Da dette system eksisterede samtidigt med den spirende kristendom og frembruddet af den islamiske religion, farvede neoplatonismen de nye teologier, før de blev organiseret som religiøse bevægelser. På samme tid fastholdt den en filosofisk forbindelse til mange egyptiske begreber. Et centralt eksempel på denne forbindelse er den neoplatoniske tanke om sjæleens evne til at huske sin oprindelse – et karaktertræk, der svarer til den egyptiske opfattelse af, at alt liv oprindeligt udgjorde én enhed – *Paut* – og at denne enhed har afsat et varigt aftryk i menneskets bevidsthed.

Den hellige astronomi

Den grundlæggende neoplatoniske tankegang er på denne måde dybt forankret i det egyptiske verdensbillede, men også den omgivende verdens fysiske kræfter – og ikke kun de abstrakte – er komponenter i det åndelige liv i egypternes system. Egyptisk tro er også orienteret mod Himlen snarere end mod Jorden. I den egyptiske kosmologi og i myterne var visdomsguden Tehuti (grækernes Thoth) nært tilknyttet himmelske fænomener, og i sidste ende blev Tehuti herre over tiden i de guddommelige cyklusser. Denne religiøse praksis blev videreført i den hermetiske visdom. Det medfører, at hvis man ønsker forstå de åndelige processer i det hermetiske system, sådan som de blev opfattet i de gamle traditioner, kræver det indsigt i deres hellige astronomi – dvs. planeternes og stjernernes tilsynekomst og bevægelser på himlen – som også er en forudsætning for forståelse af gnosticismen.

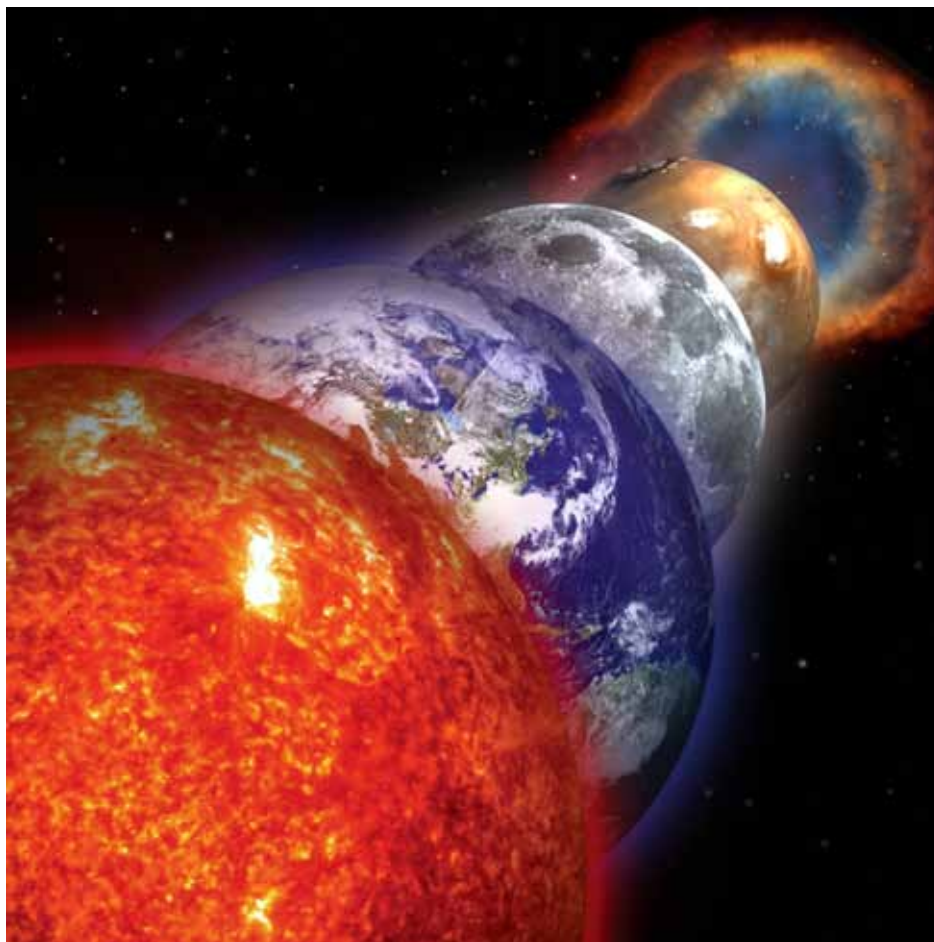
Tehuti

Trefoldighed og syvfoldighed

Egyptisk symbolik er grundlæggende trefoldig, og de kosmiske eller guddommelige familier danner triader med udgangspunkt i dualitet eller et par (maskulin og feminin), som skaber et tredje selvstændigt aspekt. Alternativ fortolkning af den hermetiske lære fremhæver en struktur med en gruppe på syv på alle livets niveauer. I dette system er den mangfoldige kosmiske manifestation symboliseret af de klassiske syv planeter og deres "stråler", der repræsenterer syv planer af stoflige frekvenser i en universel orden. Det siges, at det hermetiske system er hovednøglen til alt organisk liv.

Makrokosmiske og mikrokosmiske egenskaber

Legenderne fortæller, at der findes syv vandrestjerner¹, som cirkler rundt på tærsklen til Olympen, og omkring stjernerne roterer den evige tid. De syv er: Månen, der oplyser natten. Den melankolske Saturn. Den glade Sol. Den frugtbare Venus. Den frygtløse Mars. Den kvikke Merkur – og Jupiter, alle fødslers ophav. Stjernernes kvaliteter er overført til menneskeheden, for i sig har mennesket Månens søvn – Saturns tårer – Solens latter – Venus' begær – Mars' vrede – Merkurs talefærdighed – og fødsels mirakel i kraft af Jupiter.

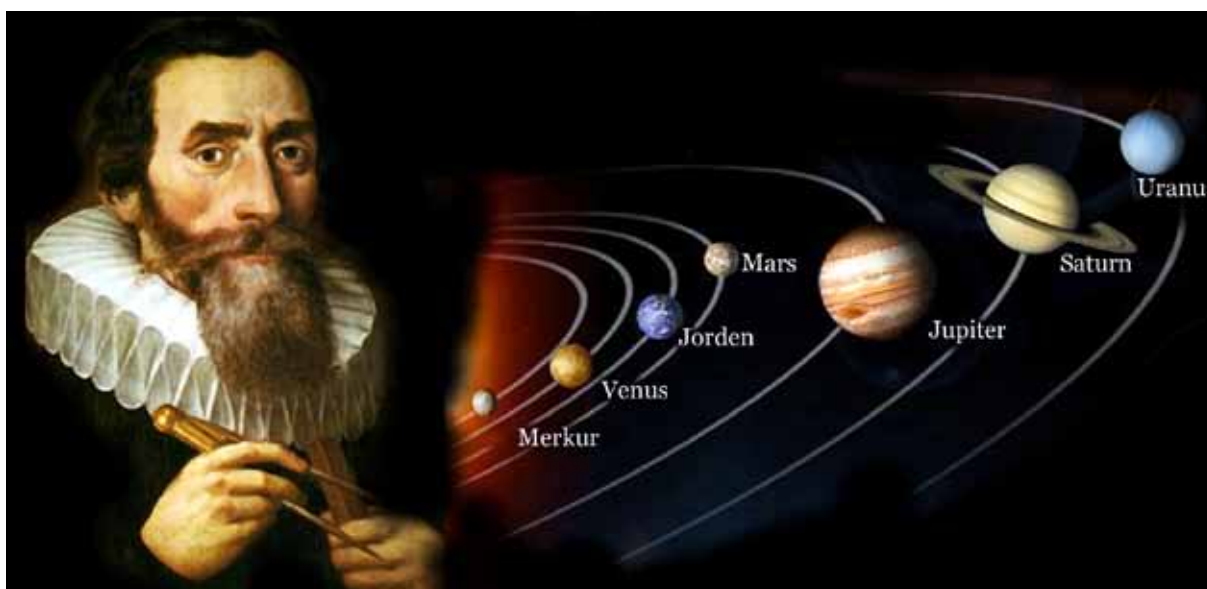
De tre guddommelige egenskaber er desuden grundfæstet i den hellige astronomi. Hermes Trismegistos er identisk med den egyptiske visdomsgud Tehuti (Thoth), som manifesterede *periodicitetsloven* – loven om cyklisk gentagelse – med cyklusser af *rotation*, *kredsløb* og *præcession* af himmellegemer, som på Jorden bestemmer dage, år og tidsaldre. Nutidens astronomi anerkender, at disse tre himmelske bevægelser er den cykliske tids tre vigtigste egenskaber, men de var desuden de gamle kulturers kriterier for bestemmelse via det ene levende systems energimæssige indflydelse på et andet levende system.

Energi, vibration og bevidsthed

På det organiske niveau svarer rotationen til *energien* – omdrejningen til *vibrationen* – og præcessionen til *bevidstheden*. På grund af disse tre cyklusser var det muligt for Tehuti at manifestere de arketyperiske kræfter via de syv planetariske stråler, som påvirker den fysiske verden.

¹ Vandrestjerne er et ældre navn for en planet.

I de syv planeters relation til det fysiske liv eller "*tilsynkomstens rige*" indleder den hermetiske lære med Månen, på grund af dette himmellegemes hurtige cyklus på 27,33 dage. Herefter følger Merkur (87,9 dage). Så kommer Venus (224,7 dage). Solen befinder sig i centrum af skalaen (365,5 dage) – efterfulgt af Mars (1,8 år). Herefter kommer Jupiter (11,8 år) og rækkefølgen slutter med Saturn (29,4 år). Himmellegemernes cykliske intervaller var helt sikkert kendt i den hellige astronomi, og der blev ført regnskab med de regelmæssige tidsintervaller. Arkæologiske fund af tabeller for planeternes bevægelser i de gamle kulturer dokumenterer påstanden.

Johannes Kepler

De astronomiske modeller og mennesket

Det hermetiske system har sit modstykke i astronomiske modeller i mange kulturer som f.eks. de kaldæiske orakler, sfærernes harmoni i den pythagoræiske lære samt Keplers love. Men da systemet samtidig er baseret på *symbolforståelse*, repræsenterer det mere end de traditionelle syv planeters relative bevægelsehastigheder. Rækken af cyklusser og rytmer i det hermetiske system er en vejledning til forståelse af naturen i de indre og de ydre verdener. I nutiden har forskerne misforstået symbolikken, for man mener, at den alene er bevis på, at de gamle astronomer kun var i stand til at identificere syv af solsystemets himmellegemer.

I den hermetiske lære er de syv planetariske "rytmer" nært forbundet med *alt* i livet. De syv organiske funktioner er meget vigtige, for de er kendetegnende for den medfødte fysiske alkymi i menneskekroppen. I de gamle kulturer blev disse funktioner betragtet som menneskelige funktioner, der er identiske med de transformationskræfter, som er til rådighed for Neteru – gudekredsen – for mikrokosmos afspejler makrokosmos – "*som i det små, således også i det store*".

Organiske funktioner

I en interessant kommentar til denne lære, påpeger den franske egyptolog Schwaller de Lubicz, at hver af de syv organiske funktioner anvender fire fysiske organer, som har hver sin funktion. Det resulterer i 28 aktiviteter, som er antallet af livsnødvendige organiske processer, der svarer til antallet af dage i Månens cyklus.

Hvis man begynder med fordøjelsen, involverer det munden, maven plus tyktarm og tyndtarm, for sorteringen foregår i tyndtarmen og tyktarmen, og både lever og nyrer er i funktion. Udskillelsen inddrager tyktarmen, blæren, lungerne og huden. I forbindelse med individualiseringen (en form for intern assimilation) er tyndtarmen, leveren, lungerne og nyrene involveret i udviklingen. De gamle kulturer vidste, at tyndtarmen, nyrene, milten og kønsdelene havde en højere funktion, som kunne kontaktes ved hjælp af disse organer. Transformation af blodet opnås gennem leveren, milten, lungerne og knoglemarven. Blodets transformation til energi involverer knoglemarven, hypofysen, skjoldbruskkirtlen og binyrerne.

Alle disse forbindelser kan ved første øjekast se ud til at være irrelevante for åndelig udvikling. Men det er netop disse fysiske mekanismer i den fysiske krop, der i praktisk hellig videnskab kan "tunes" til en højere frekvens, der gør det muligt for aspiranten at assimilere, generere, eller transformere subtil kosmiske næring fra den åndelige kraft – og dermed "åndeliggøre" den dødelige form.

Metafysisk udvikling

Den hermetiske lære giver både indblik i den metafysiske udvikling af menneskets sanser og i de alderstrin, de planetariske stråler er forbundet med. Eksempelvis er Månen forbundet med udvikling af *hukommelsen*, som er meget modtagelig i den tidlige barndom, hvor det lunare har den mest dominerende indflydelse på menneskets erfaring. På dette tidspunkt i livet er der fokus på det instinktive bevidsthedsniveau eller selvopholdelsesdriften for at sikre overlevelse.

Tabellen beskriver desuden de traditionelle niveauer i de hermetiske indvielser sammen med den naturlige rækkefølge af åndelig modning, som kommer til udtryk via kunst, videnskab, og esoteriske praksis. På de ikke-fysiske planer er beherskelse af åndelige bevidsthedsplaner også beskrevet i overensstemmelse med de planetariske stråler. På Månens niveau, udvikles *den fysiske form* eksempelvis til sit højeste niveau. Det næste niveau – Merkurs niveau – betegner forfinelse af *det æteriske legeme* – og sådan videre op ad skalaen.

Egyptisk symbolik i nutiden

Dette eksempel på niveauerne og forbindelserne i det syvdelte hermetiske system, som er nedskrevet i en lang række værker, der er fortolkninger af de hermetiske skrifter (eller beskrevet som grundlæggende hermetiske), er forskellige og ofte modstridende. Men oplysningerne som helhed giver mange spor til studier og aktiviteter i oldtidens mysterieskoler, som fik nyt liv i de europæiske hemmelige broderskaber, der forsøger at genskabe de gamle mysterier. Golden Dawn, Rosenkreuzerne, teosofiske bevægelser og forskellige grene af frimureriet har i stort omfang brugt egyptisk symbolik og tænkemåde, *men ofte uden det mål, som den hellige videnskab selv betragtede som det vigtigste.*

Den grundlæggende idé om en medfødt bevidsthed, der kan vækkes og benyttes til transformation af personlighed og sjæl, er aldrig kommet tilstrækkeligt til udtryk i nutidens systemer.

Illustration:

Planeterne i det hermetiske system: De syv planeter kan opdeles i denne rækkefølge, der repræsenterer himmellegemernes relative hastigheder. Cyklusser og rytmer fra rækkefølgen giver et samlet overblik, der kan bruges i udforskningen naturen, hvis man forstår at læse dem korrekt.

*De hellige himmellegemer ifølge nutidens åndsvidenskab:
Solen, Jupiter, Saturn, Uranus, Neptun, Venus og Merkur.*

VisdomsNettet

www.visdomsnettet.dk